

© Lennaert Ruinen

De Blauwe Pauw (zie ook foto's pagina 25)

HAPPEN EN TRAPPEN 'WAT JE EET, FIETS JE ER DIRECT WEER AF'

TEKST: HANS VAN DER MAAS | FOTO'S: LENNAERT RUINEN EN HANS VAN DER MAAS

Fietsen en eten, een ideale combinatie. En het kan bij Happen en Trappen, een organisatie die 180 fietsroutes aanbiedt waarbij je onderweg culinair verwend wordt. Hans van der Maas reed voor *GENIET* een van de routes. Hier leest u zijn verslag.

Brabant, provincie van gezelligheid, waar volgens Guus Meeuwis het licht altijd nog brandt. Een kroeg op elke hoek, de vriendelijke, zachte g en het on-
vermijdelijke 'Houdoe!'. Maar ook een gebied met kilometerslange fietsroutes door gevarieerde landschappen. In mijn zoektocht naar een geschikte route kom ik uit bij de Brabantse Wal, een opvallende verhoging in het landschap in het zuidwesten van de provincie Noord-Brabant, op de grens met Zeeland en de Belgische provincie Antwerpen. Even checken: fietst gepoetst, conditie op peil, humeur op 10 en met pen en papier bij de hand rijd ik richting Bergen op Zoom, naar het Fletcher Hotel-Restaurant Stadspark, startpunt van de fietsroute van dik 50 kilometer. Voordat ik op de pedalen klim, laat ik me door het hotel/restaurant trakteren op een sterke bak koffie met een zeer smakelijk chocoladegebakje met een toefje slagroom. De eerste calorieën kunnen eraf gereden worden.

Daadkrachtig

De fietstocht begint met een etappe van 16 kilometer. Bergen op Zoom trekt aan me voorbij. Langs het water en dan het park in. De mensen om me heen gaan boodschappen doen, duwen een kinderwagen voort of maken een praatje met elkaar. Niets bijzonders. Een alledaagse woensdagmiddag, 14 maart 2018. De zon drukt zich door de wolken heen en de temperatuur is meer dan aangenaam, een graadje of 15. De zomer is in aantocht, zo laat Moeder Natuur me vandaag weten. De eerste kilometers asfalt glijden onder me vandaan, in een tempo van 23 kilometer per uur. Rustig aan beginnen. Onderweg sporen lokale politici me aan om door te gaan.

Daadkrachtig!, schreeuwt de ene poster en Doorpakken! blèrt de ander. Bij de kreet 'Zeg nee tegen drugs' moet ik aan Lance Armstrong denken, die dacht daar heel anders over. Ik rijd Woensdrecht binnen. Straks kom ik ook nog door Hoogerheide, Ossendrecht, Calfven, Huijbergen en Helmolen. Pak de Grote Bosatlas er gerust even bij.

Aardige bediening

Grenshotel De Jonckheer staat op de pui van mijn eerste stop. Hier wacht een voorgerecht. Flesje spa rood vooraf. Ik krijg een smakelijk ogend bord salade voor me met verschillende soorten ham en een appelchutney. De aardige bediening wist van mijn komst, zoals trouwens bij alle locaties onderweg. Het voelt als een warm bad dat je tafel staat gereserveerd en dat je naam bekend is. Het voorgerecht smaakt prima. Fris en knapperig. Heerlijk voer om de tweede etappe van zeven kilometer opgeladen in te gaan. Onderweg passeren er veel medefietsers, de meeste gekleed in sportieve kleding. Fietsen door dit gebied blijkt populair, zelfs op deze doordeweekse dag. In de verte doemt altijd wel een kerk op, de weilanden vullen zich langzaam met schapen en koeien en er is soms een nieuwsgierig paard dat mij met zijn hoofd en ogen volgt op mijn route. Soms schuift er een wolk voor de zon, maar die blijkt vastberaden mij vandaag te verwarmen en kruipt steeds weer tevoorschijn.

Geen verval

De tweede etappe blijkt een makkie. Gelukkig vormt zich hier en daar een glooiing in het wegdek, die ik staand op de pedalen kan bedwingen. Een beetje sporten hoort er wel bij,

Foto boven en onder: De Blaauwe Pauw

vind ik. De beloning ontvang ik bij Bij de Pastorij, waar mijn smaakpapillen te maken krijgen met een kopje soep. Het is in een wat statig pand, klein, en eenvoudig ingericht. Ook hier aardige bediening en een warm welkom. De kaart blinkt niet uit in originaliteit (broodjes, kroketten, eieren, tosti's), maar de opmaak van de gerechten is verrassend fraai. Ik lepel de wat zurige tomatensoep weg en raak niet echt in vervoering, maar hij is warm en stevig. Een goede bodem voor de rest van de dag. Ik werp nog een blik in de vriendelijk ogende en gemoedelijke bar van het pand, wandel nog een rondje door het dorp en stap weer op de fiets. Mijn benen voelen nog als nieuw. Geen verval. Gelukkig maar, want ik ben nog niet op de helft. De uitdaging zit 'm overigens niet in het aantal kilometers, die kan ik gemakkelijk aan, maar meer in de tussenstops en het eten dat wellicht te zwaar op de maag valt. Met als volgend vertrekpunt het centrum van Hoogerheide ga ik nu zes kilometer aan.

Weg van de sleur

Mijn ketting schiet een paar keer door. Het zal toch niet ... want op pech onderweg heb ik me totaal niet voorbereid. Zelfs bandenplakspullen zitten niet in mijn rugzak. Het blijft bij een enkele hapering van de ketting. Gelukkig. Bij het verkeerslicht word ik aangesproken door een vriendelijke man. Hij herkent de Happen en Trappen-houder op het stuur

Onderweg ...

en moedigt me aan. Even later hangt er bijna een grimmige herder aan mijn been. Twee uiterste reacties binnen twee minuten. Die zes kilometer laat ik in *no time* achter me, zonder me te verbazen over noemenswaardig natuurschoon. Huizen en auto's zie je overal, daar hoeft ik deze route niet voor te rijden. Maar het fietsen maakt sowieso je hoofd leeg en op andere momenten vallen piekerstukjes plots op zijn plaats. Je bent een dag weg van alle sleur. Gestaag trap ik door richting het hoofdgerecht in De Volksabdij & Restaurant De Blauwe Pauw.

Abdijbier

Er staat een bordje op tafel: 'Gereserveerd voor Happen en Trappen'. Mooie plek, deels via het glazen koepeldak verlicht de zon de tafel waaraan ik mijn bubbelwater drink. Vlees of vis is de keuze. Een schnitzel of een doradefilet. Ik kies voor de vis, geserveerd met warme groenten. Ook hier een eenvoudige inrichting, hoewel de oud-houten pilaren tot de verbeelding spreken. Om me heen staan open kasten met het abdijbieraanbod, het paradepaardje in dit gebied. Maar ik hou het bij bubbels. De vis is mals en de groenten hebben een bite, de frites laat ik voor wat ze zijn. Ik wil me niet vol eten. Bovendien komt er bij de volgende stop nog een dessert ... Niet dus. Want iemand van dit restaurant vertelt me dat het volgende restaurant vanwege een verbouwing

gesloten is. Ik mag hier een dessert gebruiken. Een onverwachte wending van de dag. Maar ik laat me niet uit het veld slaan en besluit de route te fietsen zoals die bedoeld is. Dus ook via het gesloten restaurant. Een lekkere etappe van veertien kilometer.

Voldaan

Vanaf daar resten me nog zes kilometer naar de plek waar ik vanmorgen begonnen ben. Mijn benen voelen nog altijd fris en met een solide cadans trap ik richting het einde van deze fietsroute. Happen en Trappen is een leuk initiatief, een stimulator om eens een dag niets te moeten. Je geeft je over aan de route en geniet onderweg van alles wat je ziet, dat is alles. Het laatste deel van de route gaat weer door Bergen op Zoom. Het verkeer is hier drukker, waardoor je wat minder oog kunt hebben voor de omgeving. Wind in de rug, kilometertje of twintig per uur. Uitfietsen noemen we dat. Het laatste A4'tje op mijn stuur begeleidt mij naar het einde van deze eet- en fietsdag. Voldaan rij ik het parkeerterrein op van het Fletcher Hotel-Restaurant Stadspark. Ik lever de routepapieren in en stap in de auto. Wat een mooie dag! ●

www.happenentrappen.nl